

הבונייפ

אגדת ילידי אוסטרליה

להכין חכות מקליפות עץ המימוסה וחיפשו פיתיונות כדי לשים על ווים. מרביתם שמו שלשולים אבל אחד מהם, שהחזיק בשר בתרמילו חתך ממנו חתיכה ושם על וו החכה.

הרבה זמן הם המתינו בסבלנות, אך הדגים לא נתפסו. השמש התחילה כבר לשקוע ונראה היה שהם יחזרו למחנה בידיים ריקות, אפילו בלי סל של שורשי האגמונים. אך פתאום הצעיר ששם את הבשר על החכה שלו הרגיש שחוט החכה נמשך לתוך המים. משהו כמו דג גדול וכבד משך אותו כל כך חזק שהוא בקושי יכול היה לעמוד על רגליו ולרגע חשב שיסחב לתוך המים.

הוא התחיל לקרוא לעזרה ובבהלה גדולה הם בסוף הצליחו להוציא מהמים יצור שלא דמה לעגל ולא לדג, אלא למשהו משניהם, עם זנב ארוך ורחב. הם הביטו זה על זה בחרדה איומה, כי כולם ידעו שהיצור זה הוא לא אחר מאשר גור של הבונייפ!

אחרי רגע של שקט נשמעה היצור החל לילל ומצד שני של המים אמא שלו התרוממה, עם ברק מאיים בעיניה.

לפני הרבה, הרבה זמן, רחוק מכאן, בצד שני של העולם חיה קבוצת אנשים צעירים שיצאה מהמחנה כדי להביא אוכל לנשים וילדים שלהם. השמש יקדה אך הם אהבו חום ותוך כדי הליכה התחרו מי יכול לזרוק את חניתו רחוק יותר או מי ידע טוב יותר להטיל בומרנג, שהוא תמיד חוזר לבעליו. בצורה כזו לא יכלו להתקדם מהר, אך בסוף הגיעו למקום שהמים הציפו אותו בעונת הגשמים, אך עכשיו נותרו שם שלוליות בודדות בלבד, עם אגמונים, שהם עשבי מים אכילים. באזור זה האנשים נהגו לאכול אגמונים ואומרים שהם טעימים כמו בצל ואחדים מהצעירים התחילו למשוך את האגמונים מהמים כדי להביא אותם חזרה למחנה.

הם קלעו סלים מענפי ערבה והתחילו לאסוף את הצמחים לתוכם, ואז אחד הצעירים קרא "למה שנעשה עבודה המתאימה רק לנשים וילדים. שיבואו הנה ויעשו זאת בעצמם, ובינתיים אנחנו נדוג צלופחים ודגים אחרים. הרעיון הזה מצא חן בעיני הבחורים והם התחילו

"שחרר אותנו! שחרר אותנו!" קראו החברים אך הצעיר לא רצה לוותר. הוא הבטיח לארוסה שלו, אמר, שיביא מספיק בשר לבית הוריה כדי לסעוד שלושה ימים. ואפילו שאת בשר הגור אי אפשר לאכול, הרי לאחיה יהיה צעצוע חדש.

על כן הוא שם את הבונויף הקטן על גבו ויצא לדרך חזרה למחנה, למרות צעקות הייאוש של האם המסכנה.

בינתיים השמש התחילה לשקוע והמישור היה כבר מוצל, למרות שפסגות ההרים היו עדיין בהירים. הצעירים התגברו על פחד אך פתאום שמעו רעש מוזר. הם ראו לפני המים מתחילים להתרומם והמקום בו הבונויף שכב היה כבר מכוסה במים.

"מה זה יכול להיות?" שאלו זה את זה. לא היו כלל עננים בשמיים, ובכל זאת פני המים עלו גבוה יותר ויותר. הם הביטו רגע אך מיד הסתובבו והתחילו לרוץ. הצעיר עם הבונויף רץ מהר יותר מכל האחרים. כשהגיע לפסגת הגבעה הסתובב לראות האם עכשיו הוא כבר בטוח. בטוח?! רק צמרות העצים בלטו עוד מעל פני המים, וגם זה התחילו להעלים. הם היו צריכים באמת לרוץ מהר מאוד כדי להינצל. וכך הם רצו עד שהגיעו שוב

למחנה ושם עייפים נפלו על הארץ. הזקנים ישבו שם בשקט, נשים ריכלו ביניהן והילדים שיחקו. אך כשראו את הבונויף הקטן כולם, אפילו הילדים, ידעו שמשהו איום עלול להתרחש.

"המים! המים!" קרא אחד הצעירים, ואמנם אפשר היה כבר לראות את המים עולים ומתקרבים אליהם. אל הוריהם חבקו את ילדיהם כאילו בכך יכלו לעצור את השיטפון, והצעיר שגרם לאסון זה קרא לנערתו "בואי איתי, נטפס על העץ הגבוה הזה ושם המים לא ישיגו אותנו."

אך כשכך קרא הרגיש דבר מה קר נוגע בו, וכאשר הביט על רגליו ראה שאלה כבר לא רגליים אלא כרעים של ציפור. הוא הביט על הנערה שלו, אך ראה שבזרועותיו הוא מחזיק ציפור שחורה וגדולה, וגם החברים שלו הפכו ללהקת ציפורים גדולות מנפנפות בכנפיים.

הוא רצה לשים ידיים על פניו, אך אלה לא היו כבר ידיים אלה קצות כנפיים, וכשניסה לדבר יצא מגרונו גרגור שעוד לא שמע כזה. המים כבר הגיעו למותניו והוא הרגיש שיכול לשבת עליהם בנוחות ובמים אלה השתקפה דמותו ברבור שחור וגדול, אחד מרבים.

הברבורים האלה לא נהפכו שוב לבני אדם, אך

הם עדיין שונים מברבורים אחרים. כי בלילות ניתן
לשמוע אותם מדברים בשפה מוזרה שאינה שפת
ברבורים, ואפילו צלילי צחוק, לא דומים לאלה
שמשמיעים ברבורים שאנו מכירים.
אמו של הבונויפ הקטן החזירה אותו לביתו והמים
שקעו שוב למפלס הקודם. איש לא ניגש לצד זה
של הבריכות מרוב פחד שהבונויפ תוציא מהמים
את לועה האיום ותסחב אותו פנימה.
אבל הזקנים אומרים שמתחת לפני המים
השחורים יש לה בית מלא דברים נהדרים כל כך
שבני תמותה לא חולמים אפילו על כאלה. איך הם
יודעים זאת אינני יכול להסביר לכם, כי איש לא
ראה אותם.